Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVIII S PRILOGO ŠTEV. 3

VSEBINA

Don Boskovi oratoriji — Marija mogočna Pomočnica — „Med vami je, pa ga ne poznate“ — Spomini iz davnih dni — Cvet z naše gredice — Iz naših misijonov: Kraj čudes (Asam) — Magelanček — Marijanišče Veržej — Milosti Marije Pomočnice — Kotiček bivših gojencev

SLIKE. Marija Pomočnica kristjanov — Novodozidani salezijanski zavod v Fryštaku, kjer se vzgaja sal. naraščaj. (Češko Slovaška) — Kapelica zavoda v Fryštakn — Dvoletni Knez Czartoryski — Dvanajstletni knez Czartoryski.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: **1.** 4, 25 — **2.** 3, 11 — **3** 8, 9 — **4.** 9, 2 — **5.** 7, 28 — **6.** 7, 16 — **7.** 2, 3 — **8.** 8, 27 — **9.** 7, 24 — **10.** 3, 2 — **11.** 1, 5 — **12.** 8, 6 — **13.** 9, 27 — **14.** 2, 4 — **15.** 9, 23 — **16.** 4, 29 — **17.** 4, 23 — **18.** 1, 28 — **19.** 2, 7 — **20.** 1, 6 — **21.** 6, 25 — **22.** 3, 25 — **23.** 4, 22 — **24.** 2, 20 = **25.** 9, 13 — **26.** 8, 9 — **27.** 4, 17 — **28.** 6, 18 — **29.** 2, 21 — **30.** 3, 23 — **31.** 9, 30.

V juliju: **1** 8, 11 — **2** 7, 19 — **3.** 1, 5 — **4.** 4, 27 — **5.** 5, 9 — **6.** 8, 21 — **7.** 5, 2 — **8.** 2, 18 — **9.** 5, 22 — **10.** 9, 31 — **11.** 3, 20 — **12.** 3, 4 — **13.** 7, 30 — **14.** 5, 14 — **15.** 8, 23 — **16.** 1, 3 — **17.** 7, 9 — **18.** 2, 22 — **19.** 1, 20 — **20.** 8, 29 — **21.** 3, 21 — **22.** 4, 9 — **23.** 6, 31 — **24.** 6, 29 — **25.** 5, 12 — **26.** 7, 18 — **27.** 1, 10 — **28.** 3, 2 — **29.** 2, 7 — **30.** 9, 7 — **31.** 8, 31.

NOVE ČASTILKE

23. 8, 13 — Anika Žnidarič (Maribor) — Rozalija Štajne — Tončka Kovač — Terezija Čepinc (Maribor) — Murkovič Frančiška (Maribor) — Marija Škoberne (Zabukovje) — Ivanka Jeremič (Vransko) — Ana Kač (Vransko) — Marjana Škulj (Šmarje Lap.).

UMRLI

Franc Prebil; — Jožef Simončič; — Janez Danko; — Ana Petek; — Ana Kastelic; — Franc Dovžan; — Jerica Tavčar; — Amalija Velkovrh; — Ivana Opražnik; — Jožef Zupančič; — M. Smrdel; — Neža Steble; — Marija Seljak; — Marija Olup; — Ana Pezdir; — Eliza Zabukovec; — Terezija Pinter; — Terezija Turnšek; — Frančiška Urbančič; — Andrej Golar; — Jozefa Polančič; — Antonija Štrukl; — Neža Zmazek; — Anton Bogovič; — Jozefa Kos; — Jožef Jama; — Mar. Modic (Bloške police).

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir in pokoj!
(300 dni odpustka).

DAJ MI DUŠE DRUGO VZEMI
SALEZIJANSKI VESTNIK
GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO
1932 LETO XXVIII. MAJ — JUNIJ ŠT. 3

Don Boskovi oratoriji

„Kriva vzgoja otrok je slabih časov mati," tako je dejal naš Slomšek. — Mladina brez vzgoje je kakor lesnika v gori in kopriva na groblji. Zdrava vzgoja mladine ni le dušnopastirsko, temveč obenem najlepše socialno delo.

Za vse to je don Bosko vedel in zato mu je bilo tako pri srcu, da čim več mladine otme ulici ter jo vzgoji v krščanskem duhu. Odpiral je zavetišča ali kakor jih je imenoval — oratorije. Stalo ga je zlasti v začetku premnogo truda, povrhu pa je bil brez gmotnih sredstev. Le toliko je vedel iz onih znamenitih sanj, ki so se v tej ali oni obliki še večkrat ponovile, da mora tako storiti, kakor mu je velevalo višje povelje. Pomoči pri dobrih ljudeh je sicer prosil, toda kar ga je krepilo in mu dajalo poguma, je bila zavest, da če Bog hoče od njega tega dela, mu bo tudi pomagal. Popolnoma se je zanesel na previdnost božjo in na pomoč svoje Pomočnice. Brez te nade bi se ne bil upal na težavno delo, ne bil bi upal zreti negotovi bodočnosti nasproti. Migljaj od zgoraj je bil jasen in tudi sam je doumel dalekosežni pomen zavetišč, ki jih je snoval.

Časi so bili nevarni, svobodomiselni, Cerkvi in veri nenaklonjeni. Iz šol so odpravili verouk, mladina pa je rasla brez strahu božjega, kakor divjak v gori, kakor kopriva na groblji. In kakšna bo bodočnost? Kakršen je cvet pomladi, takšen je sad jeseni. Če je spomladi cvetje pozeblo, setev segnila, leto ne bo prineslo sadu.

Ob don Boskovem nastopu se je pričelo novo stoletje, stoletje silnega napredka pa tudi velike telesne in duševne bede. Kaj bo z mladino, ako bo rasla brez nadzorstva, brez pouka? Zločini mladoletnih se bodo množili; šola pa, ki je vero zavrgla, je sama sebi spodbila temelj. Starši ne utegnejo skrbeti za zadostno vzgojo otrok, ker morajo v tovarne, da zaslužijo trdi kruh sebi in svoji družini. Kaj pa otroci, kje bodo tačas? Nekaj v šoli, kjer se uče poštevanke, računov, pisati in brati, nekaj na ulici, kjer se od pokvarjenih tovarišev uče hudobij, da potem sami postanejo hudobni. Naj navedem žalosten zgled mladeniča, sina delavske družine, ki ga je skvarila šola — in slaba tovarišija. Benjamin Tisò, se je imenoval usmrčen v Le Mans (na Francoskem) 28. marca 1912. Pred smrtjo je lastnoročno napisal tole pismo:

„Bil sem sin delavskih staršev. Padel pa sem tako globoko, ker me je do tega koraka privedla kriva vzgoja, ki sem jo dobil v mladosti. V šoli so nas učili, da starši nimajo vse pravice nad otroki. Njih pravica da je močno ome-

jena in da nas celo postava ne zadene, ako smo ji tudi kaj ukradli.

Bil sem že od mladega k slabemu nagnjen. Načela pa, ki so jih učitelji proglašali, češ, da smo vsi enaki, da bogati nimajo pravice do svojega imetja, vse to me je še bolj spodbujalo.

Drznil sem se na prvi — večji prestopek. Poslali so me v zavod — baje v poboljševalnico, pa je bila, žal, le pohujševalnica. To so bila leta trpljenja, ki sem jih prebil v tem zavodu. Voditelj tistega zavoda ne samo, da nas ni skušal spraviti na pravo pot, ampak nam je na vsakem koraku kazal vse svoje zaničevanje. Za vsak malenkosten prestopek je bila huda kazen: zapor ob samem kruhu in vodi. Ta voditelj, ki bi nam moral biti oče, je imel samo eno načelo: „Ali se upogneš ali pogineš.“ —

Prišel sem iz tega zavoda bolehen, saj ni bilo tam notri drugega kot trpljenje, zasovražil sem vse, posebno pa tiste, ki so bili vzrok moji nesreči. Znašel sem se na cesti, brez znanja kakega rokodelstva, prepuščen samo svojim strastem, ki sem jim na svojo nesrečo podlegel kakor jih toliko podleže.

Vsa sreča zame je še bila, da sem tu v ječi v Mans, odkoder pišem te vrstice, našel duhovnika, ki mi je odprl oči in mi dopovedal kakšen smisel ima pravzaprav življenje, ker, priznavam odkrito, dotlej tega nisem vedel. Le žal, da so vsi nasveti prišli prepozno, ker mi ne bo več dano, da življenje po njih uravnam.

Rad bi videl, da bi te vrstice bile v svarilen nauk mladini.“

— Benjamin Tisò.

Značilno je to pismo tembolj, ker se je Tiso dotaknil vprašanj, ki bi zaslužila temeljitega premisleka. Izberimo jih nekaj iz tega pisma.

„Padel sem tako globoko,“ pravi, „ker me je do tega koraka privedla kriva vzgoja, ki sem jo dobil v mladosti.“ — V šoli jih krščanskega nauka niso učili. — To je bilo zanj usodno, kakor sam priznava. Zmotno je, če se misli, da zadostuje, ako se mladina izobrazi le v svetnih vedah.

Poslušajmo, kaj pravijo novejši misleci in vzgojeslovci. Förster naprimer takole piše: „Umska kultura postane naravnost nevarna značaju, ako ni že od samega začetka podrejena vzgoji vesti in volje. V potrdilo navaja starega modrijana Aristotela, ki je takole zapisal: „Moralna vzgoja je največjega pomena, kajti, ako človek dobi samo čisto umsko vzgojo, se sprevrže v najbolj divjo in razbrzdano žival.“

Francoski pisatelj Rene Bazin pa se o taki moderni šoli tako izraža: „Nikakor ni res, da z napredkom vede napreduje tudi nravnost. Ne vzgaja mladine k moralnosti veda, ampak krščanski nauk. Ako bi rekli komu: naučite se brati, pa ne boste več lagali, pisati se naučite, pa ne boste več kradli, je prav tako, kakor če bi rekel: naučite se dobro poštevanke, množenja, pa boste izvrstno igrali glasovir.“ — Prva naloga šole in vzgoje mora biti, da mladino vodimo in vzgajamo v globoki vernosti, a poleg tega porabimo vsa naravna sredstva, da vzgojimo plemenite in močne značaje.

Drugo žalostno dejstvo, ki ga Tisò navaja, oziroma, ki se na nje pritožuje, je bilo to, da vodja dotičnega zavoda ni imel srca za svoje nesrečne gojence. Ni vedel, da je mladina kakor cvetlica, ki potrebuje sonca, svetlobe in toplote, namreč veselja in ljubezni. Vzgojitelj bi jim moral biti oče, saj so to spoznali že gojenci sami. Krščanskemu vzgojitelju je poleg znanja potrebno predvsem srce — velikodušna ljubezen.

Šele v duhovniku je Tisò našel človeka, ki mu je posvetil v življenje z dobro, ljubeznivo besedo. In ta nesrečni mladenič je s hvaležnostjo sprejel nauk dobrohotnega katoliškega duhovnika in bil bi svoje življenje po njem uravnal, ko bi ne bilo že prepozno.

O, ko bi nesrečni Tisò mesto v tisti usodni zavod prišel v don Boskov oratorij, vse drugače bi bilo z njim. Tam bi se bil učil krščanskega nauka, našel bi bil očeta, prijatelja, ki bi ga bil popeljal na pravo pot v njegovo lastno srečo in na srečo in korist družbe, kjer bi bil pošteno preživel svoja leta. V don Boskovem oratoriju se mladina

uči verouka, nauči se vršiti svoje verske dolžnosti, poštenega življenja, najde prijatelje, ki jo z vso ljubeznijo navajajo na pravo pot, da se izogne prevratnim idejam, ki jih vceplja slaba — brezverska vzgoja. Dejstva govorijo. V nekem predmestju v Rimu pred leti skoroda nisi bil varen življenja, ako si šel po ulicah: duhovnik se še celo ni smel prikazati. Pa so prišli don Boskovi sinovi z njegovim duhom in delom. Kmalu so si osvojili srca mladine in v kratkih letih se je predmestje spremenilo, da danes z veseljem greš tja doli, kjer boš srečaval vesele obraze mladine, ki te bo pozdravljala, dočim bi te bila pred leti kamenjala.

V takih oratorijih najde mladina svoj drugi dom, najde ljudi, ki se samo zanjo žrtvujejo. Mladina to čuti in se radovoljno vda krščanski ljubezni.

Pred par leti so časopisi poročali, da so ponos pariške škofije tako zvane patronaže. Kaj so te patronaže? „To so središča vsakovrstnega udejstvovanja ob kaki kapelici, ki naj zadostujejo vsem potrebam mladine: telesnim, umstvenim, nravstvenim, socialnim in verskim. Tu je sedež športnega društva in knjižnice, pobožne kongregacije, krožkov, fanfarskega, godbenega odseka itd. Tudi gledališka dvorana, biljard, igrališča so na razpolago.“

Dobesedno to je don Boskov oratorij ali mladinski dom. Vse to boš tam našel. Pa bo kdo rekel, da so te patronaže moderne ustanove. Za marsikoga je to novo, toda don Bosko jih je imel že od 1841. l. dalje in jih ima še danes na stotine po vsem svetu.

„Najdejo se tudi taki,“ poroča dalje časopis, „ki se boje, da bi utegnilo to mnogovrstno udejstvovanje biti v škodo verski izobrazbi, za katero so duhovniki kot voditelji predvsem dolžni skrbeti. — Na zadnjem zborovanju društvenih delavcev v Parizu pod predsedstvom kardinala Dibuása se je na podlagi referatov in debate izkazalo, da je v današnjih časih edino ta način vplivanja na mladino mogoč in uspešen. Vse te panoge so potrebne za vsestransko vzgojo človeka, a so obenem danes tako priljubljene, da bi brez sporta, odra, knjižnice in socialne akcije sploh ne bilo več mogoče dobiti oziroma obdržati mladino v društvu. —

Na drugi strani pa se dá tudi tako skrbeti za versko vzgojo. Pogoj obiskovanja društva je izpolnjevanje običajnih verskih dolžnosti, kot nedeljske maše in obhajila ob velikih praznikih.“

Do tega sklepa so prišli dobri poznavalci modernih razmer. Don Bosko je že davno, davno prej vse sprevidel in vpeljal. Pariške patronaže res niso nič drugega kakor točna kopija salezijanskih oratorijev, mladinskih domov, ako niso don Boskovi oratoriji sami. Prav tu se jasno vidi veličina don Boska. Samo veliki duhovi sežejo bistrovidno v daljno bodočnost. Don Bosko je delovanje tako uravnal, da je vsem časom in krajem prikladno, saj se je uravnal po duši mladine ter njene upravičene zahteve spravil v pravi tir, da vse služi končno le nadnaravnemu cilju.

Koliko stotisočev mladine je našlo svoj drugi dom v don Boskovem oratoriju, koliko jih je prav po nauku, ki so ga čuli in po zgledih, ki so jih tam videli, krenilo na pravo pot življenja.

Ta mladina je še pravočasno našla duhovnika — vzgojitelja, ki jim je posvetil v življenje, da bo srečnejša kot pa je bil njih vrstnik nesrečni Benjamin Tisò.

Marija mogočna Pomočnica

Iz Šmarnic Marije Pomočnice. 24. dan. Spisal dr. Franjo Knific

Iz cerkvenih molitev, ki se molijo na praznik Marije Pomočnice kristjanov, je lahko razvidno, kako si jo Cerkev predstavlja. Takole moli: „Vsemogočni in usmiljeni Bog, ki si za obrambo krščanskega ljudstva v preblaženi Devici Mariji vedno pomoč čudovito postavil: daj milostno, da, bojevaje se pod tolikim varstvom v življenju, dosežemo zmago nad hudobnim sovražnikom v smrti.“

Torej trajno pomoč v obrambo krščanskega ljudstva. — Marija je po materin-

sko čuvala nad življenjem Kristusa v dušah in v sv. Cerkvi. Nekoč je s Kristusom pred sovražniki bežala v Egipet. Toda sedaj se postavi hrabro v bran kot mati za svojega otroka.

Sv. Cerkev na ta praznik predstavlja Marijo kot vojskovodjo. V današnji molitvi se govori o obrambi, o boju, o zlobnem sovražniku, o zmagi. Nehote se spomniš besed sv. pisma, ki jih Cerkev nanaša nanjo: „Strašna kakor oborožena vojska." Ali torej Marija ni več ona nežna mati, ki boža, ki jo je sama sladkost in ljubezen? Da, mati je, ljubeča mati, in

ne bila taka volja božja, da trpi za človeški rod in ga odreši, ona bi se bila pognala med oborožene čete in bi bila z vsem materinskim junaštvom branila njega, ki ji je bil vse. Pa če bi danes bil v nevarnosti, i danes bi to storila.

Pa glej, ta njen Sin je v nas, v naših dušah, v krščanskem ljudstvu. Njegovi udje smo, z Njim smo prerojeni, Njegovo skrivnostno telo smo, kakor pravi sveti Pavel.

V obrambo mu je Bog postavil njegovo lastno Mater in ta ga brani že skozi stoletja v krščanskem ljudstvu in ga bo bra-

prav zato, ker je mati, njena ljubezen postane močna. Ljubezen je močna ko smrt. Mati je dobra, je nežna, toda, kadar njenemu otroku preti nevarnost, tedaj je neustrašljiva. Mati, to nežno bitje, ki je toliko pretrpelo za svojega otroka, to slabotno bitje postane močno. Ni nevarnosti ki bi jo zadržala, ki bi jo strašila. Pogumno, brez pomisleka, brez oklevanja gre v nevarnost, saj je prepričana, da mora njena ljubezen vse premagati. — To je junaštvo, ki ga vodi materinska ljubezen.

Marija je mati. Kot materi pa je tudi njej prirojeno to junaštvo, s katerim bran tiste, ki jim je mati. Ko bi tedaj, ko so gnali njenega božjega Sina na Kalvarijo,

nila do konca dni. Zato pravi sv. Cerkev: „Vedno pomoč si postavil." In če ona stoji na braniku, kdo si bo upal pod njenim čuječim očesom iztrgati Kristusa iz duš, za katere je umrl? Ako je že apostol Pavel izzival življenje in smrt in vse stvarstvo, češ, da ga ne more iztrgati ljubezni Jezusa Kristusa, kdo bi kaj zmogel proti Marijini ljubezni? — To moč je dobila od Boga. Vsak sovražnik bo poražen; kdor se ji bo zoprstavljal, bo strt. — „Ona ti bo glavo strla!"

Življenje je boj, tako je rekel že Job, boj proti lastnemu hudemu nagnjenju, proti zlobi, proti močem teme. Jezus je napovedal svojim izvoljenim: svet vas bo

sovražil kakor je že prej mene sovražil. — Večni boj med dobrim in hudobnim se neprestano ponavlja; to je zgodovina sveta. Toda Jezus Kristus je premagal svet. — Nisem prišel na svet, da prinesem mir, ampak boj. — „Postavljen je v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo," je napovedal stari Simeon. Nihče ne more ostati brezbrižen spričo njega. „Kdor ni z menoj, je proti meni," pravi sam. Ali z njim v boju ali proti njemu, srednje poti tukaj ni. Mnogo jih je z njim, a žal, še več jih je proti njemu, zato so zgodbe krščanstva pisane s krvjo. Ljuti boj se nadaljuje in bo trajal do konca. Dve mogočni armadi si stojita nasproti: dobrih in zlih; to, ki je številnejša, vodijo peklenske moči; na čelu dobrih stoji kot vojskovodja — Marija. Že tedaj, ko so se zapirala vrata raja za izgnanim človekom in ko se je pričenjal boj, že tedaj je Bog napovedal, da bo postavil sovraštvo med kačo — hudobnim duhom — in med ženo, med kačjo zalego in med zvestimi; toda čigava bo zmaga? Tudi to je Bog napovedal: „Ona ti bo glavo strla."

Marija je tedaj napovedana kot voditeljica in zmagovavka. Bog ji je poslal svoje angele in svoje svetnike. Tako je nastala velika armada nebeških in zemeljskih moči, ki se bore proti zlu. Ona jih zmagovito vodi skozi boj in tako se širi kraljestvo božje na zemlji.

Vsi tisti, ki se kakorkoli trudijo, da širijo kraljestvo božje, bodisi z delovanjem bodisi z molitvijo ter tako pomagajo, da kraljestvo božje čimprej pride k nam, vsi ti so Marijini vitezi. Ona jih navdihuje in jim daje pogum v apostolskem delu za nesmrtne duše.

Vsak, kdor se bori za zmago Kristusovih načel, je križar Marije Pomočnice. Ko otroku preti nevarnost, tedaj se spomni samo matere, samo k njej se zateče, ker ve, da ga bo mati branila, če ga nihče na svetu ne bi.

Tak občutek kot otrok, je vselej imelo tudi krščansko ljudstvo. Kadarkoli mu je pretila nevarnost, se je zateklo k njej in edino pri njej našlo zavetje. Že apostoli se zbero po Vnebohodu krog nje kakor preplašeni otroci. Prvi kristjani so njeno podobo naslikali na steni v katakombah, ko je zunaj divjal vihar preganjanja proti njim.

Boj proti Kristusovi cerkvi in krščanstvu se je pričel ob rojstvu Cerkve, od Nerona pa vse do danes se ponavlja boj proti njej. In danes morda hujši kot kdaj prej. Temne sile so se zaprisegle, da morajo zatreti kraljestvo božje na zemlji. Še danes glasno odmeva krik pobesnelih Judov: „Nočemo, da Kristus vlada nad nami." Boga so odrinili iz zgodovine kot da nima v njej nobene vloge več. Začelo se je razdiralno delo že pri mladini. Mladino si moramo pridobiti in bodočnost bo naša. Pridobivali so jo mnogi z vsemi sredstvi; skušali so ubiti Kristusa v njej.

Toda njegova Mati je budna, kajti ljubezen je čuječa. Prav v letu, ko se je ustanavljal nov praznik Marije Pomočnice, se je rodil človek, ki ga je Bog poslal, ime mu je bilo Janez Bosko. Ta je bil apostol Marije Pomočnice med mladino in Marijin vitez v obrambi krščanskega ljudstva. Tako je bil priljubljen med mladino, da se je ta trumoma zbirala okrog njega, čim se je pokazal, kakor nekdaj ptički s polja in logov krog brata Frančiška.

Pričel je delo s praznimi rokami, zamislil in se lotil ogromnih stavb brez vsakega denarja. Gorčično zrno pa je vzklilo, da so od vseh strani prižgolele ptičice in se na gosto vsedle po vejah.

Medijskemu kralju se je nekoč sanjalo, da je iz njegove hčere zrastel trs, ki je prekril vso Azijo. To naj bi pomenilo, da bo njen sin zavladal nad vsem krajem.

Don Boskova družba pa ni samo do Azije segla, ampak razširila se je po vsem svetu.

Sto in sto tisoč mladine danes po salezijanskih zavodih časti Marijo Pomočnico. To je njena mogočna vojska, ki širi in brani kraljestvo Jezusa Kristusa. Don Boskovi sinovi pa so Marijini vitezi, moderni križarji božji, ki se borijo in zmagujejo — z ljubeznijo.

Tja pojdi danes, kjer si je Marija izbrala svoj prestol, v Turin; čudil se boš velikanski množici ljudstva, ki se zgrinja krog Marijinega oltarja. Kako tam kipe pesmi pod nebo, da odmeva po vsem salezijanskem svetu. Podobno kakor v Turinu se v salezijanskih zavodih časti in slavi zmagovavka — Marija Pomočnica.

V njeno vojsko si tudi ti poklican, da se boriš pod njeno zastavo in njenim varstvom za kraljestvo božje. Don Bosko je organiziral ogromno armado križarjev Marije Pomočnice. Saj je vsak salezijanski sotrudnik križar, Marijin vitez, ki pomaga k zmagi nad zlom, nad hudobnim duhom.

Danes na praznik Pomočnice si dobil poziv, da stopiš v armado; ne oklevaj, zapiši se in pojdi v boj, saj je zmaga naša. Zlo bomo z dobrim premagali, s Kristusovo ljubeznijo. Naša voditeljica, vojskovodja je Marija Pomočnica.

Naše življenje pa ni samo boj proti zunanjim sovražnikom sv. vere. Še hujši kot z zunanjimi sovražniki je notranji boj, boj z našimi strastmi, ki kakor neukročene zveri divjajo v človeku. To je tisti tihi boj, poln lepih zmag, ki jim je samo Bog priča in nam jih piše v knjigo življenja.

Tudi v tem in predvsem v tem boju imamo mogočno zavetnico Marijo. Ko navali nate strast, ko ti dušo burijo skušnjave, k njej naj ti misel pohiti, da se rešiš.

Bilo je 4. decembra 1916. na ruski fronti. Otvoril se je ogenj; zdelo se mi je, kakor da je sodnji dan. Povelje se je glasilo: Naprej! K prsim sem pritiskal svetinjico Marije Pomočnice in se le njej priporočal. Topovi so grmeli, ropotale so strojne puške; suknja, ki se mi je razpela na vetru, je bila vsa prevrtana od krogel. Ah, vzkliknem prestrašen, ko začutim kakor da mi je nekdo kamen vrgel v prsa. Kmalu se oglasi povelje: Stoj! — Pregledam na prsih obleko — predrta je bila skozi in skozi, svetinjica na prsih je bila močno ukrivljena. Prav vanjo je krogla zadela, dalje ni prodrla. Oči so se mi zasolzile, pritisnil sem svetinjico na ustna in s hvaležnim srcem poljubil podobo Pomočnice kristjanov, ki mi je rešila življenje.

„Med vami je, pa ga ne poznate“

Tudi danes bi sv. Janez Krstnik imel prav, ko bi kristjanom povedal kakor je nekdaj Judom: *„med vami je, a vi ga ne poznate.“*

Kdo se danes meni za potrpežljivega Jetnika v tabernaklju, kamor ga je njegova ljubezen zaklenila? Koliko ljudi hiti mimo cerkve zlasti po mestih, pa kako malo jih je, ki stopijo noter, da počaste Njega, ki ga je sama ljubezen; Njega, ki edino to premišljuje, kako bi osrečil nesrečne izgnane Evine otroke.

Koliko skrbi teži na njih, kako bi se radi otresli težav, ki jih morijo, pa ne slišijo Njega, ki kliče za njimi: *„O vi vsi, ki ste obteženi in trpite, pridite k meni, jaz vas bom pokrepčal.“* Ne slišijo ga, ker ga ne poznajo, pa je sredi med njimi. — Koliko jih je, ki vedò zanj, toda ne menijo se zanj, omahujejo pod težo

Novodozidani salezijanski zavod v Fryštaku, kjer se vzgaja sal. naraščaj. (Češko Slovaška)

bremena ter izgubljajo pogum. Tem mora očitati, kakor je očital Petru: *„človeče maloverni, zakaj si dvomil?“*

Ali bi ne bilo naravno, da si poiščemo takega, ki bi nam mogel in hotel pomagati? Táko je božje Srce, ki ponuja človeku pomoč v trdem vsakdanjem boju. Zanimanje je treba nuditi za to dobrotno Srce, spoznati ga je treba. Ako kdaj, se moramo zanimati zanj zlasti v mesecu, ki je božjemu Srcu še posebno posvečen, v mesecu rožniku. Posebno v tem mesecu mora biti presveto Srce predmet našega premišljevanja. Z vdano ponižnostjo moramo združiti molitve k tistemu Bogu, ki se razodeva ponižnim, preprostim, veljakom in prevzetnim pa se prikriva.

Božje Srce Jezusovo je brezdno vseh kreposti, vsega bogastva, lepote in dobrote. Brezdno pravim, ker mu nikdar ne prideš do dna, nikdar ne moreš izčrpati zakladov. — Človeško srce je tako ustvarjeno, da teži za tem, kar je lepo, kar je dobro; čim lepše je kaj, čim boljše, tem silnejše po njem hrepeni. Kaj je lepše, kaj je boljše kot božje Srce, bogato za vse? Res pa je tudi, da česar človek ne pozna, si tudi poželeti ne more. Kaj je torej treba? Spoznati je treba božje Srce in tedaj bo duša sama zakoprnela po njem, ki je vir vseh dobrot.

Človeka muči neprestana želja po sreči, le srečen hoče vsak biti. Žal, da si prave sreče premnogokrat išče tam, kjer je ni. Sreča je v bogastvu, v uživanju, toda ne najde je, ker na koncu spozna, da je vse ničevo. Po neskaljeno srečo je treba k viru, kakor po čisto vodo k studencu.

Vir vse sreče, vir vse sladkosti miru in dobrot pa je Jezusovo božje Srce. Tam jo bomo našli, v božjem Srcu, ki je za vse odprto in vsakemu pripravljeno pomagati k notranji sreči. Tudi to je človeškemu srcu prirojeno, da se odzove z ljubeznijo za ljubezen, ki jo kdo goji do njega. In katera ljubezen ga močneje ogreva kot božja, *„Z večno ljubeznijo sem te ljubil,“* pravi, z ljubeznijo, ki prekaša vsako pojmovanje. Zakaj je Odrešenik obvisel na križu? Iz ljubezni do mene, do tebe. Zakaj si je dal prebosti Srce? Zato, da je odprto meni i tebi in vsem.

Toda, kdo mu vrača ljubezen za ljubezen! Kako malo jih je! Ljudje so hladni do njega. Hladni ob tej Njegovi vroči ljubezni. Pa zakaj? Zato, ker ga ne poznajo, ker se ne zanimajo zanj! Z vso svojo ljubeznijo je od ljudi pozabljen. Tako vrača človek svojemu Dobrotniku prezir za brezmejno ljubezen. Ali tedaj ni po pravici tožil Zveličar izvoljenki Marjeti, kako ga boli, da se ljudje, ki jih tako silno ljubi, ne zmenijo zanj?

Kako hladna je bila Samarijanka ob Jakobovem studencu v Sihar, niti zmenila se ni za Zveličarja, toda, ko se ji je razodel, ko ga je spoznala, kako ji je duša vzplamtela v ljubezni do Njega, najrajši bi se več od njega ne ločila; pa še druge, vse mesto privede k Njemu, k viru žive vode, k tistemu, ki jo je osrečil.

Poglejmo Petra na gori Tabor! Zagleda spremenjenega Zveličarja, nekoliko ga spozna, pa mu že vse drugo zamrzi. Na zemeljsko več ne misli, najrajši bi ostal pri Gospodu. Ali je potem čudno, če je sv. Avguštin tožil, da je Boga tako pozno spoznal. *„Pozno sem Te spoznal, pozno sem Te ljubil.“*

Zato sv. Ignacij Lojolski ni prosil za nič drugega, kot za Njegovo ljubezen, za njegovo milost in bo dovolj bogat.

Koliko težav se človeku navali v življenju na pot! Komaj eno odstrani, pa mu dve drugi padeta nanjo! Tedaj se človeka polasti malodušnost, da omaguje na tej poti, nima več volje, da bi šel dalje. Križa ne nosi z Zveličarjem, ampak ga le s težavo, celò, z nevoljo vleče za Njim. In zakaj vse to? Ker manjka zaupanja; zaupanja pa ni, ker ne pozna dobrotnega božjega Srca, ki lajša breme in mu pomaga nositi križ. Želi, da mu služimo ne kot trdemu gospodarju, ampak kot dobremu očetu, ki ima sočutje do svojega otroka. *„Moje breme je lahko in moj jarem je sladak,“* nam pravi, da vlije poguma, da se navdušimo za delo, pravkakor se je navduševal sv. Pavel, češ, vse premorem v Njem, ki me utrjuje!

Spomini iz davnih dni

Don Bosko, ki se je moral nekoč boriti s tolikimi težavami, da je dobil za svoje paglavčke kos travnika in napol podrto lopo, je že imel mnogo zavodov, cerkvá in je bil patrijarh velike in številne salezijanske družine. Njegovo delo se je razraslo po Italiji, Evropi in seglo globoko v južnoameriške misijonske pokrajine. Imel je ogromen uspeh in na njegovih potovanjih po Španiji in Franciji so ga obsipavali s kraljevimi častmi.

Podnevi in še pozno v noč je bil zatop-

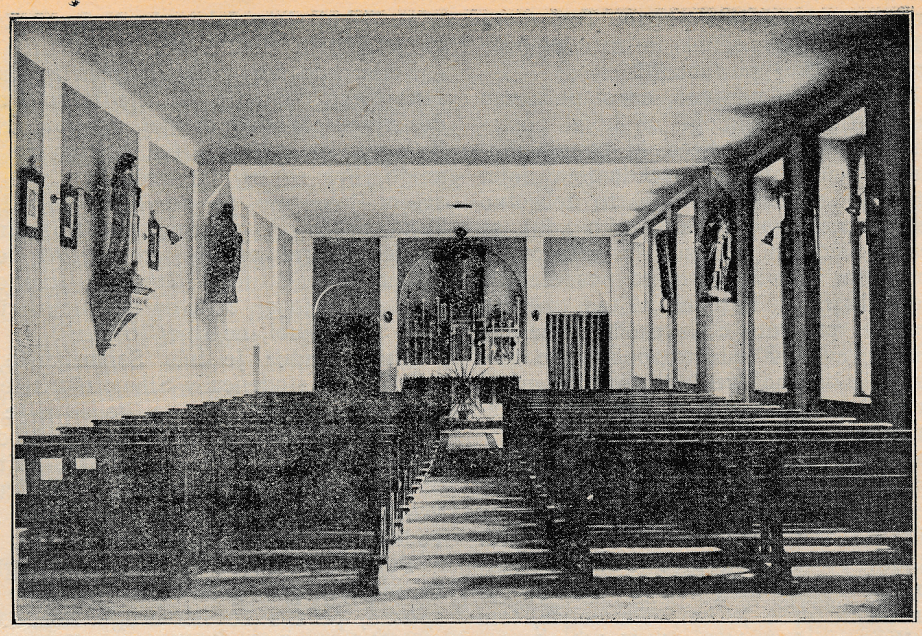

Kapelica zavoda v Fryštaku

ljen v skrbi, neprenehoma je snoval nove načrte. Zaman so mu prigovarjali, da naj si privošči nekoliko počitka. Odgovarjal je: „Dokler hudobec ne miruje, tudi don Bosko ne sme držati rok križem.“ Spal je le po par ur in je bil večkrat tako izmučen, da so se mu takoj, ko se je vsedel, zaprle oči.

Pa kljub temu, da ga je sedaj vse spoštovalo in ljubilo, ni bil več tako srečen kot nekoč. Ni mogel namreč več tako neposredno voditi svojih dečkov in mladeničev, kajti bil je oče, ki so ga premnoga opravila zadrževala proč od družine. Kadarkoli se je spomnil prvih časov, se mu je stožilo po oni zlati dobi.

O, takrat so bili v Oratoriju gojenci, ki so pod njegovim skrbnim očetovskim očesom zoreli v svetnike. Ko je v poznejših letih obiskoval zavode in opazoval gojence, je videl, da skušajo sicer njegovi sodelavci vzgajati z milobo in ljubeznijo ne s strogostjo in pritiskom, toda večkrat je videl, da so mnogi bolj rokodelci kot umetniki, in opazil marsikaj, kar ga je bolelo.

Večkrat je pisal ravnateljem pisma, ki se zde napisana z njegovo srčno krvjo. Iz njih žari in veje duša enega najplemenitejših ljubiteljev mladine. V njih se razodeva bolečina, ki jo je občutil, ko je videl razloček med prvimi idealnimi časi in sedanjostjo. Tako bi moralo biti pri srcu Apostolu, ki bi poznejše krščanstvo primerjal s prvimi časi, ko je še sv. Duh delil karisme svoji Cerkvi.

„Hočete li vedeti, kako je bilo njega dni v Oratoriju? Gledal sem mladino pri vas na dvorišču v času oddiha, pa nisem opazil onega živahnega vrvenja, nisem slišal veselih klicev in petja. Mnogo dečkov se je dolgočasilo. Stali so zamišljeni, ozlovoljeni. Na obrazih se jim je brala plahost in potrtost.

Nekateri so pohajali okrog prepuščeni samim sebi, ali pa se naslanjali na zid in stebre. Drugi so se oddaljili od skupne zabave na hodnike in vrtne steze, pogledovaje nezaupno okoli sebe, ali pa se v mali skupini sprehajali ter se pogovarjali oprezno in plaho. Če so se pa zasmejali, se mi je ob njihovem smehu in izrazu na obrazih nehotè vsilila misel, da bi najbrž sv. Alojzij v njihovi družbi zardel.

„Nekoč pa,“ in sedaj se mu je razjasnilo obličje ob spominu na one čase, ko je bil še sam mlad med mladimi, je bilo vse polno življenja in veselja. Eni so igrali „žandarje“ drugi „strupeno žogo“ tretji „dolgo zastavo“. Tam spet so v skupini okoli duhovnika bili „župana“. Skratka: petje in smeh na slednjem obrazu v vseh srcih, v vsakem kotičku.

Duhovniki, kleriki, mojstri in gojenci so bili vsi eno v veselju in srčni zadovolj-

nosti. Videlo se je, kako prisrčno in zaupno občujejo med seboj."

Svoje pismo je skončal z ganljivimi besedami: „Veste, da želi od vas ubogi stari mož, ki je vse svoje življenje posvetil svojim ljubljenim otrokom, edinole to, da delate na vso moč za to, da se povrnejo prvi srečni dnevi oratorija.

To se pravi: dnevi ljubezni in zaupanja med gojenci in predstojniki, dnevi bratske prizaneslivosti in potrpežljivosti, dnevi odkritih in preprostih src, dnevi vzajemnosti in srčne radosti, ki mora objemati vse.

Gojenci iz onih prvih časov pričajo, da starček ni gledal onih začetkov v idealni luči, ki rada obsije spomine.

Lahko se reče, da se še nobenemu vzgojitelju ni posrečilo tako popolnoma obvladati trume mladeničev v dobi razvoja in upornega kipenja, kakor don Bosku.

Čudovit je bil vpljiv, pravi eden izmed njih, ki ga je imel na nas. Če bi nam bil lepega dne rekel: „Otroci moji, pridite, skočili bomo v reko, in njeno vodovje se bo pred nami razmahnilo kot valovi Rdečega morja pred Judi," pa bi mu bili sledili brez pomisleka, trdno prepričani, da bomo prišli s suho nogo na drugi breg.

Debele knjige so popisane s spomini na don Boska. Ni treba, da bi jih slednji svet poznal vse do zadnjega. Vendar so tisti, ki jih je njegovo delo in ljubezen navdušila, dolžni, da ga zopet in zopet vzbujajo in pošiljajo med mladino. Saj njegovo veliko srce gotovo tudi v nebesih nič bolj ne želi, kot dati ljubljenim mladeničem košček neba. Zdi se, kakor da Blaženi v tem šele najde popolno blaženost.

Cvet z naše gredice

† Jože Petrovič, gojenec salezijanskega zavoda Veržej

Zdi se mi, prijatelji, da smo se srečali včeraj prvič z njim na prostrani življenski cesti. Pogledali smo si iskreno drug drugemu v oči in si brali v njih globoke misli in srčna hrepenenja. Krenili smo na skupno pot za vzvišenim smotrom. Korakali smo nekaj časa skoraj vsporedno. Vzajemno smo si delili bol in radost butajočih valov življenske usode in bili srečni kakor bratje ene družine. Pa sem se davi ozrl na desno in levo in videl globoko vrzel v naših vrstah. Tovariši, — se li spominjate, kdo nam manjka? — Da, vsi vemo, tretješolca Jožefa Petroviča ni več med nami.

Kdo bi se ga pač ne spominjal. Bil je sicer eden izmed zakasnelih poklicev, a marljiv in vztrajen. Priljubljen pri vseh tovariših sogojencih pa tudi pri gg. predstojnikih. Kdo bi ga pač ne vzljubil, saj je bil tih in miren značaj, vedno in povsod vsakomur uslužen. Zato ga je tudi Vsemogočni Vrtnar vzljubil in ga, ko je najlepše vzbrstel, presadil kot žlahtni cvet v rajski vrt.

Kruta jetika ga je prisilila, da je moral, dasi nerad, prekiniti v začetku oktobra lanskega leta učenje in oditi domov na oddih. Trdno je upal, da mu bo domačija še vrnila izgubljeno zdravje in se bo čil in utrjen zopet kmalu vrnil v zavod. Zato je tudi prav veselo kot v slovo pred odhodom svojim tovarišem vzkliknil: „Še se bomo videli!" ...

Pa komaj so minili trije meseci odkar je bil doma, je že prišla vest, da je naš Jože končal svoje zemsko potovanje sredi najlepših upov in nad. Dasi je usahnil kakor jesensko cvetje v ledeni burji, je bil popolnoma pripravljen in zrel za nebesa. To nam potrjujejo njegove lastne besede. Z vso resnostjo in gotovostjo je namreč svojim domačim za božične praznike na tozadevno vprašanje mirno odgovoril: „Nikar ne mučite gospoda spet za praznike v te hribe. Za novo leto, ki bo obenem tudi prvi petek, bom šel sam k župni cerkvi. Vendar pa, če slučajno umrem prej, bodite uverjeni, da bom srečen, ker ne čutim nobenega smrtnega madeža na duši." Res čudno! Kakor je rekel, se je tudi zgodilo. Dne 29. decembra je njegova čista duša rešena vseh zemeljskih spon že odhitela v rajske višave prepevat božjemu Detetu brezkončni „Gloria," po katerem je tako srčno hrepenel. Dočim je tudi njegovo truplo že počivalo za novo leto 1932. na župnijskem pokopališču Sv. Barbari v Halozah.

— = —

Tovariši! — Ali ni lepo biti vse življenje božji ljubljenec in pod Marijinim varstvom biti vedno pripravljen kdaj nas pokliče Gospod, kot je bil naš Jože? — Naš tovariš in prijatelj je bil torej cvet naše gredice. Ali nam mar več ne veljajo njegove besede ob slovesu: „Še se bomo videli!?" ...

Dotlej pa, dragi tovariš, počivaj v Gospodu!

Sogojenec.

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kraj čudes (Asam)

(Poročilo sal. misijonarja. — Konec)

MAŠČEVANJE.

Tisto noč nisem mogel zatisniti očesa. Venomer so mi uhajale misli na pogovor z duhovi in njihovo satansko pretkanost. K temu narodu prihajajo v obleki angelov, v resnici pa so krvoločni volkovi; zaslepljajo preprosto ljudstvo z lažjo, da so pravične duše, ki prihajajo zemljo očiščevat od madežev greha — v resnici pa so poosebljena zloba in hočejo z zvijačami navezati ljudi náse in jih ukleniti v spone greha. Hvalijo se, da poznajo bolezni in obljubljajo pomoč trpinom, dočim so oni sami pravi vzrok in začetniki vsega zla na svetu. Ko sem tako premišljeval zlobo teh zapeljivih hudobnih duhov, sem začutil v svojem srcu neizmerno sovraštvo do njih, z druge strani pa se mi je zasmililo ljudstvo, ki je tako globoko padlo satanu v oblast.

Naslednje dni sem razkrinkal v javnih zborovanjih pred tisočero množico kristjanov in poganov vso zlobo hudobnih duhov v Lavbah. Čez dva tedna je še Kasiški mesečnik prinesel v 2000 izvodih ves opis tega sleparjenja ter opominjal ljudi, naj ne zaupajo duhovom, marveč se jih varujejo. Proti temu članku pa se je močno dvignil poganski časopis. Z žaljivimi besedami je napadel katoliško vero in katoliške duhovnike zaradi preziranja nadnaravnih moči, ki se javljajo v Lavbah; toda odmeva ni našel. Ne le kristjani, tudi pogani so se pridružili delu katoliških misijonarjev proti satanskemu zapeljevanju v Lavbah.

Povrh so se jele širiti vesti, da so se ti duhovi začeli prikazovati kot kače, žabe in razne druge živali in da so začeli nenadoma umirati vsi, ki so se jim priporočali v boleznih. Na ta način se je ljudstvo vedno bolj prepričevalo, da so vse prikazni satanska vaba; obiski v Lavbah so izostajali in le še par ljudi se je po znanem posredniku priporočalo duhovom.

Dvoletni knez Czartoryski

Dvanajstletni knez Czartoryski

Ti so spoznali, da bije zadnja ura njihovemu neomejenemu kraljevanju v Lavbah. Vedeli so, kdo jih je razkrinkal; zato so se pripravili na maščevanje.

Neko noč so naznanili poslušalcem, ki so še prišli k njim, da so se odpravili proti jugu in s kladivom ubili misijonarja, ki se je drznil spustiti z njimi v razgovor in jih skušal z govorjenjem in pisanjem postaviti na laž.

Vest, da so duhovi ubili misijonarja, se je bliskoma raznesla po vsej deželi. Ljudje so verovali in mnogo jih je prišlo od daleč k meni, da bi se prepričali, ali so me hudobni duhovi res ubili. Šele, ko so se na lastne oči prepričali, da je to zopetna laž, so se pomirili in potolažili. Jaz sem pa zdrav in vesel nadaljeval svoje apostolsko delo.

— = —

Čudni se nam zde ti dogodki in skoraj neverjetni — pa vendar so resnični. Nudijo nam dokaz, da se kraljestvo hudobnega duha ne čuti več dovolj močno med poganskimi narodi, marveč vedno bolj zmaguje katoliška vera in prodira luč evangelija v temne zablode satanovega kraljestva.

Konec.

Duh. C. Vendrame
sal. misijonar.

Magelanček

Bil je še pogan. Vzrastel je v samoti tam daleč na jugu Amerike; ni poznal trušča sveta, ne tujih ljudi in tudi misijonarjev ne. Starši so mu bili revni i neuki, zato je bil tudi on neuk; le srce je imel zlato in nežno.

In ta Magelanček je zbolel. Dolga bolezen ga je prikovala na posteljo, mu izsesala življenske moči ter se lotila njegovega telesa, da je bil ves v ranah; le roki in lice je imel še zdravo. Pa vendar ni pritekla čez njegove trepalnice solza, iz njegovih prsi se ni izvil vzdih bolesti. Čeprav je mnogo trpel, ni tožil, in to zato, da ne bi povzročil žalosti svojim dobrim roditeljem, ki so ga neizmerno ljubili.

Nekega dne sem prišel na misijonskem potovanju mimo njihove hiše. Ko sem zvedel, da je v njej bolan deček, sem se ustavil in ga šel obiskat. Komaj sem prestopil prag, se je deček vzravnal, se usedel v postelji in me začel z debelimi očmi začudeno gledati in opazovati, kot bi razbral na mojem obrazu poteze nekoga, ki ga že pozna, pa se ne more spomniti, kje ga je videl.

„Kako ti je kaj, moj dragi," sem ga vprašal.

„Zelo dobro," mi je odvrnil, „kako pa tebi, Črna suknja!"

„O, meni, hvala Bogu, nič ne manjka; ti se pa, kakor kaže, ne počutiš preveč dobro."

„Res je, bolan sem," mi je odvrnil deček. „Toda to je malenkost, to ni nič! Vse bo minulo in spet bo dobro."

„In kje čutiš bolečine?"

Dvignil je odejo, razgrnil obleko in mi pokazal hude rane, rekoč:

„Tu in tu ... pa to ni nič! Saj bom spet ozdravel!"

In se je prijazno nasmehnil.

„Kako poseben deček!" sem si dejal sam pri sebi. „Tako bolan, pa tako vesel!" In deček me je spet začel opazovati.

„Veš kaj, Črna suknja, to noč sem sanjal o tebi.“

„Ali je mogoče, da si sanjal o meni ti, ki me še nisi nikdar videl?“

„Da, da! Sedaj, ko te vidim in opazujem, spoznavam, da sem te videl sinoči v sanjah. Tebe, da, prav tebe, Črna suknja.“

„Če je res, pa mi povej, kaj se ti je sanjalo.“

In on:

„Sanjalo se mi je, da sem se igral na morskem obrežju. Kar vidim, da prihajata po obrežju dva črna človeka, črna in grda, da me je prevzela groza. Pustil sem igro in se hitro napotil proti domu. Ko sem pa zapazil, da mi sledita ta dva grda človeka, sem začel bežati. Pa tudi ona dva sta pospešila korake. Tekel sem na vso moč, da bi jima ubežal. Že so me začele boleti noge, ki so se mi tresle od utrujenosti in strahu; plaho sem se oziral in videl, da sta mi že za petami. Začel sem vpiti in klicati na pomoč, toda nihče me ni slišal, ker ni bilo nikogar blizu. Že sta stegnila moja zasledovalca roke, da bi me ugrabila, ko si se v trenutku pojavil ti, Črna suknja, s težko palico v roki, jo dvignil in zakričal z močnim glasom nad razbojnikoma:

Stojta! Kaj hočeta? Pustita ubogega dečka, on je pod mojo oblastjo! Na te besede sta se hudobna človeka ustavila in škripaje z zobmi izginila brez sledu. Tedaj sem se poln veselja in hvaležnosti vrgel v naročje tebi, svojemu rešitelju; ti pa si me pritisnil na srce in ta objem me je napolnil s tako radostjo, da sem se prebudil. Povej mi, reci mi, Črna suknja, ali nisi bil ti tisti, ki sem te videl v sanjah in si me rešil teh dveh pošasti! Nikar ne reci „ne“, saj se prav dobro spominjam, da si bil ti! Ne moreš utajiti! O, dovoli, da te iz hvaležnosti objamem, kot si me ti nocoj objel, kar me je napolnilo z neizmerno radostjo!“ Komaj je izgovoril zadnje besede, že se mi je vrgel okoli vratu, ne da bi počakal na odgovor, in me poljubil na čelo, ponavljajoč:

„Hvala, hvala, Črna suknja; imenujem te Črna suknja, ker ne vem tvojega imena. Iz srca se ti zahvaljujem, da si me rešil teh dveh pošastnih sovražnikov. Sedaj sem srečen in zadovoljen.

Bil sem v zadregi in nisem vedel, kaj naj mu rečem. On pa je nadaljeval: „Povej mi, Črna suknja! kdo sta bili ti dve pošasti, ki sem jih videl? Ti gotovo veš. Kaj sta mi hoteli storiti? Zakaj sta me preganjali? In kaj bi mi storili, če bi me dobili v roke? Saj jih še nisem nikdar poprej videl, še manj pa sem jima storil kaj žalega, da bi zasluižl kazen.“ — In deček se je začel jokati ob spominu na dogodek, o katerem je sanjal.

„Nikar ne jokaj, dragi dečko,“ sem ga tolažil, „saj se ti dve pošasti ne bosta več vrnili. Ako pa bi te še kedaj preganjali, bodi gotov, da te pridem branit. Kar vesel bodi.“

Na te besede se mu je razjasnilo lice, vendar me je začel na novo nadlegovati z vprašanji:

„Ali vseeno mi povej, kdo sta bili ti pošasti? Saj vem, da jih poznaš!“

„Kdo ve; mogoče sta bila hudobna duhova.“

„Hudobna duhova? In kaj so hudobni duhovi?“ me je dalje vpraševal mali bolnik.

Tako sem začel dečku razlagati osnovne pojme naše svete vere.

Poslušal me je z velikim zanimanjem. Več ko dve uri sem ga poučeval. Ko sem se poslavljal, so mu solze porosile oči, iz hvaležnosti mi je poljubil roko in me prosil, naj kmalu spet pridem na obisk.

Večkrat sem se še vrnil k njemu, da sem ga poučeval o resnicah svete vere in mu pravil, kako potrebni in koristni so sveti zakramenti, ki nam pomagajo priti v nebesa. Njegovo srce se je vnelo v ljubezni do Evharističnega kralja in le eno željo je še imel: sprejeti ga čimprej v svoje srce. Vsakokrat, ko sem se poslavljal, me je prosil, naj mu kmalu prinesem ta nebeški kruh, ki je prišel z nebes, in v katerem se skriva Kristus z vsem božjim veličastvom. Tako si je želel združiti se z Jezusom.

— = —

Zadnjič sem ga obiskal 5. avgusta na praznik Marije Snežne. Naslednji dan je snežilo; ceste so bile tako slabe, da ni bilo mogoče hoditi. Moral sem čakati do 10. avgusta, da sem ga zopet lahko šel obiskat.

Komaj sem stopil v hišo, se je deček spustil v glasen jok; to se mi je zdelo nekaj izrednega, ker se je vedno smehljal in bil vesel, ko sem prišel.

„Kaj ti je, mali moj bolnik?“ sem ga vprašal. „Ali ti je slabše kot navadno, da jočeš?“

„Ne, oče, dobro mi je — vedno enako. Jočem, ker te tako dolgo ni bilo, čeprav si mi obljubil, da boš kmalu prišel; jočem, ker si me prevaral.“

„Oprosti mi, dragi,“ sem mu rekel. „Ni moja krivda, da nisem prej prišel.

Saj veš, da je snežilo v teh dneh in da so bile tako slabe poti, da mi ni bilo mogoče na potovanje.

„Pa si se vsaj spomnil, da mi prineseš tisti kruh iz nebes, v katerem je sam živi Jezus sin božji?“ je vprašal skoraj v eni sapi, boječ se, da mu ne zanikam.

„Da, dragi moj mali prijatelj; prinesel sem ga in ti ga bom dal. Poprej pa morava moliti skupno, da se bo pripravilo tvoje srce za sprejem tako velikega gosta.“

Dečku so zažarele oči, od radosti je plosknil z rokami in vzkliknil:

„O, dobro, dobro! Kako sem vesel! Tudi jaz bom lahko jedel angelski kruh; tudi v mojem srcu bo prebival Jezus! Vedi, oče, da sem te dni, ko te ni bilo k meni, neprestano mislil na sveto obhajilo. Živi Jezus v presveti hostiji! Jezus, ki tako ljubi mladino. Nisem mogel dočakati presrečnega trenutka, da bi Ga sprejel. Po noči sem sanjal o Njem in zdelo se mi je, da Ga vidim kot majhnega, zelo majhnega otroka, ki me je pobožal in mi rekel: „Prijatelj, ali me ljubiš?“ „Da, da,“ sem mu odgovoril „saj sam veš, da te ljubim, da te zelo ljubim, moj dragi Jezus!“ In on: „Tudi jaz te ljubim.“ Srce mi je utripalo od radosti tako močno, da sem se zbudil. Gledal sem okoli sebe, iskal sem Jezusa, pa ga nisem videl. In tudi ti nisi prišel z njim. Bil sem žalosten. Dnevi so se mi zdeli večnost.“

Ginjen sem gledal dečka in občudoval njegovo živo vero in ljubezen do Jezusa, katerega je spoznal šele pred nekaj tedni; saj je bil poprej še pogan in ni vedel, da je Bog, da so nebesa, da nas čaka večnost.

Pripravil sem majhen oltarček, prižgal dve sveči in položil nanj pušico z presv. Hostijo, da bi še malo pripravil dečka na sv. obhajilo.

Pokleknil je na postelji, sklenil roki in z ginjenjem ponavljal za menoj molitve. Preden sem ga obhajal, sem mu podelil zakrament sv. birme. Ko pa je videl v mojih rokah presv. hostijo, je uprl vanje svoje oči in videlo se je, kako ves koprni, da bi čimprej sprejel Jezusa v svoje srce. In ko sem mu jo položil na jezik, so mu splavale vroče solze po nežnih licih. Zaprl je oči, prekrižal roke na prsih in si jih pritiskal na srce, kot bi se hotel še tesneje združiti z Njim, ki ga je neizmerno ljubil.

Obraz mu je postal tako nežen in lep, da se je zdelo, kot bi ga obsevala nebeška svetloba. Zdelo se mi je, da je hotel Gospod vidno pokazati izpremembo, ki se je izvršila v dečkovem srcu po prejemu sv. obhajila.

Dolgo časa je bil kot zamaknjen. Užival je veselje in radost svojega Boga, ne da bi odprl oči ali trenil z ustnicami.

Nisem ga hotel motiti v tem nebeškem zamaknjenju.

In ko se je slednjič prebudil, se ni mogel zadostno zahvaliti Jezusu za neskončno milost, ki mu jo je podelil.

Ko sem se poslavljal od njega, je plakal. Objel me je, kot bi se poslavljal od svojega lastnega očeta, me poljubil in kel: „Pridi me še obiskat, ker mi tvoja navzočnost, dobri oče, pripravlja veliko veselje. Ko si ti pri meni, ne čutim več bolečin. Oh, če bi ti vedel, koliko dobrega si mi storil, in kako sem ti za vse to hvaležen! Naučil si me spoznavati Boga, našega Stvarnika in Očeta. Ti si me rešil peklenskih pošasti, ki so me hotele ugrabiti. Ti si mi prinesel nebeški, angelski kruh, v katerem prebiva sam Kristus. Ti ...in ni mogel več govoriti od ginjenja, ker so mu solze zadušile besedo v grlu.

To je bilo zadnjikrat, ko sem bil pri mojem Magelančku Lovrencu. Čez nekaj dni, na praznik Vnebovzetja Marije Device, je že njegova čista duša splavala k Jezusu v nebo.

M. BORGATELLO
sal. misijonar.

Marijanišče Veržej

Marsikateri potnik, ki se je prvič peljal po progi Ljutomer — Murska Sobota, je par minut pred prehodom preko mostu na Muri, nehote vprašal svoje sopotnike: Čigava je veličastna, bela in dvonadstropna zgradba, ki kraljuje sredi ravnine na prijetnem Murskem polju kakor ponosen kraljevi labud na prostranem jezeru? Odgovori so se glasili različno, radi raznih naslovov, s katerimi okoličani nazivljajo zavod, vendarle pa so se vsi ujemali v tem, da je to salezijanski dom za vzgojo duhovniških poklicev.

Ker pa je bila že pred par meseci v Vestniku v krasnih slikah opisana zunajnost tega zavoda, naj še sledi kratek opis

njegovih stanovalcev in njih življenja v tekočem letu. Gotovo bo to zanimalo ne samo kakega bivšega gojenca Marijanišča, ampak tudi vse dobre sotrudnike in sotrudnice ter naše prijatelje širom domovine.

Lepa družinica nas je, ko se zberemo vsi, kar nas je v zavodu pri mizi. Ni majhna stvar, zlasti v teh časih, skrbeti za več kakor sto ljudi, kar vedo zlasti gg. predstojniki. Samo dijakov nas je okoli 70 — pa bi nas še lahko bilo več. Še je prostora, zlasti če se malo stisnemo. Da pa napolnimo število vseh stanovalcev, moramo prišteti k dijakom še gg. predstojnike in sobrate pomočnike, zraven pa še posle in služkinje, ki upravljajo gospodarstvo.

Dasi so se izvršile pri vodstvu zavoda od lani velike izpremembe, je vendar v začetku tega šolskega leta v mesecu septembru zašumelo v zavodu, kakor da bi vrabčki začeli ženitnino obhajati v brinovem grmu. Tekanje gori in doli, pozdravljanje na desno in levo z znanci in novimi, vrišč in razposajeni kriki pri igri na dvorišču, vse to je pričalo, da se začenja v zavodu spet staro, a vendar novo življenje. Kmalu je prišel nov urnik in z njim natančen dnevni red. Novodošli dijaki so prve dni vse samo plašno opazovali, a so se kmalu udomačili. Ko je prvič zjutraj zozvonilo, da je treba vstati in so vsi stari gojenci skočili hitro iz postelje, tudi novinci niso hoteli zaostajati. Dasi bi tu pa tam še kateri rad malo pospančkal, kakor je bil navajen doma. Vendar so se dali voditi od splošnega vala po značilnem salezijanskem pravilu: kamor drugi, tje pa še jaz. Najprej k skupni sv. maši, nato k zajtrku, na odmor in v šolo. Skoraj prehitro jim je prišlo poldne. Po kosilu pa sploh ni bilo ne konca ne kraja veselemu razpoloženju pri skupni igri. Nekaj novega, doslej neznanega so doživljali dan na dan, ko so videli, da se vse okrog njih igra in veselo zabava, še celo gg. predstojniki. Spet se je oglasil zvonček, treba je bilo iti na novo delo, malo v šolo, malo v učilnico, pa je že prišel večer in počitek. Tako so se nam vrstili dnevi drug za drugim na splošno zadovoljnost, le prazniki so prinesli kako izrednost.

Na praznik Brezmadežne smo se pripravljali s slovesno devetdnevnico. Vsak dan smo slišali pri govorih krasne in vzvišene misli. Dočim je bila na praznik sam, kot nekak zaključek, slavnostna akademija. Še prej pa je bil v zavodovi kapeli slovesen sprejem kandidatov v dijaško Marijino družbo. Kmalu nato je prišel Božič in novo leto. Za nas so bili ti prazniki še lepši zato, ker jih je skupno z nami praznoval vlč. g inspektor, ki je bil v zavodu na vizitaciji. Navdušil nas je za vztrajno delo in tako smo pričeli novo leto s pomlajeno močjo in osveženim duhom.

Zimski dnevi so nam potekali med delom in zabavo. Iz vsakdanjosti nas je vzdramila tridnevnica in praznik sv. Jožefa. Par dni po prazniku so bile duhovne vaje za gojence kot priprava za sv. velikonočno Jagnje. Opravljali smo jih vsi z največjo zbranostjo in resnostjo. Utihnil je sicer krik in vik za nekaj dni, a je zato tem bolj vzplamtela živahna in zadovoljna razigranost ob sklepu duhovnih vaj. Z dopadenjem smo sledili in prisostvovali skrivnostnim obredom velikega tedna. Višek radosti in veselja pa je bila velika noč. Veličastni akordi marijaniške godbe in lepo ubrano petje, kakor ga že dolgo ni bilo v zavodu, je povzdignilo zvišenost praznika.

Minili so prazniki in začela se je vsakdanja umerjenost. Vendar že spet mislimo malo na bližajoči se praznik Marije Matere dobrega sveta in bl. Janeza Boska. Nato pa še sledi eden veliki dan, praznik Marije Pomočnice, ki bo v cvetočem maju. Potem pa kmalu, kmalu, razredni izpiti in konec šolskega leta. Spet se bomo za dva meseca razpršili na vse strani na dom, med svoje drage, da se nato osveženi in odpočiti vrnemo k staremu življenju in na novo delo.

Pa recite, če ni lepo naše skupno življenje v zavodu. Ali se Vam ne zdi vse skupaj en sam delavnik — praznik — počitek?

gojenec

† Andrej Jager

Dne 19. aprila je umrl v Veržeju naš sobrat pomočnik Andrej Jager v 65. letu starosti.

Doma je bil iz Postojne. Kot salezijanec je deloval 20 let po naših zavodih: na Radni, v Ljubljani in Veržeju, dokler ga ni Bog poklical po plačilo za njegovo požrtvovalno delo. Naj počiva v miru!

DUHOVNE VAJE V VERŽEJU. — Od 29. februarja do 4. marca so bile v Veržeju zaprte duhovne vaje za sotrudnice. Vodil jih je vlč. g. ravnatelj dr. Fran Volčič. Bili so ti dnevi milosti in sreče, ki bodo ostali vsem, ki so se jih udeležile, v neizbrisnem spominu.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Marijino srce je srce ljubeče matere, ki z vso nežnostjo ljubi svoje otroke in jim pomaga v stiskah. Kakor nekoč sveti Pavel, tako ponavlja Marija dan na dan: „Kdo je slaboten in bi jaz ne bil slaboten?“ Ko vidi ubogega trpečega zemljana, se ji zasmili, mu ponudi svojo roko in mu pomaga. — O tem pričajo tudi naslednje zahvale.

* * *

Izpolnjujem obljubo, ki sem jo storila Mariji Pomočnici in blaž. Janezu Bosku. — Grozno me je trgalo po glavi. Z zaupno prošnjo sem se obrnila do Marije Pom. in obljubila 10 Din in zahvalo v Salez. vestniku. Bila sem takoj uslišana, zato pošiljam v zahvalo 20 Din. — Martinčič Ivanka, Št. Jernej.

Obolela sem na pljučih. Hud kašelj me je mučil noč in dan, da sem že popolnoma onemogla. Hodila sem k zdravniku, a stanje se je slabšalo. Zelo slaba sem se podala na Rakovnik k Mariji Pomočnici. Prosila sem jo: „Daj mi, o Marija, vztrajnosti in poguma! Če je božja volja, da umrem, da bom srečno umrla; če pa vidiš, da je za mojo dušo bolje, da ozdravim, te pa prosim, vrni mi zdravje!“

In glejte! Že domov grede sem se počutila bolj gibčno. Vidno se mi je boljšalo in po štirinajstih dneh sem bila popolnoma zdrava. Zato se čutim dolžno javno se zahvaliti Mariji Pomočnici na Rakovniku in priporočiti vsakomur, da se zaupno obrne k njej po pomoč. — Marija Wigele, Podgorica.

V dolžnost si štejem, da se zahvalim blaženemu don Bosku in Mariji Pomočnici za prejeto milost ozdravljenja.

Bilo je tako-le:

Že dolgo časa me je bolela noga na stopalu; zadnje čase so pa postale bolečine tako močne in pogoste, da sem skoraj obupaval, da bi še mogel kedaj vršiti svojo službo. Prosil sem, da se v cerkvi na Rakovniku opravi devetdnevnica v čast blaženemu Janezu Bosku za ozdravljenje. Poslal sem dar 200 Din ter obljubil sam pri sebi, da pošljem, če ozdravim, še 1000 Din v zahvalo.

In glejte. Tiste dni, ko se je po mojem domnevanju opravljala devetdnevnica, me je prenehala boleti noga; sedaj je že toliko boljše, da čutim le redko in male bolečine in brez težave vršim svojo službo.

V zahvalo pošiljam 1000 Din, ki sem jih obljubil. Blaženemu don Bosku ter Mariji Pomočnici se pa javno zahvaljujem za uslišanje. — Ivan Babnik, Beograd.

Izpolnjujoč svojo obljubo se iz vsega srca zahvaljujem Mariji Pomočnici in blaž. Janezu Bosku za uslišanje. V zahvalo pošiljam Din 300. — Godina Lojovec, Zagreb.

Zbolela mi je hčerka. Bila je že zelo slaba in ni bilo več upanja, da ozdravi; tudi zdravnik je že obupal. Tedaj sem se z zaupanjem zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Marija me je uslišala. Tisočera ji hvala! — Mlakar Marija.

V bolezni sem se priporočala preblaženi Devici Mariji Pomočnici in sem dobila pomoč. Javno se zahvaljujem in pošiljam dar Din 50. — T. H., Prevalje.

Z hvaležnim srcem objavljam obljubljeno javno zahvalo rakovniški Mariji za zboljšanje zdravja mojega moža in prosim Marijo, da mu izprosi trdnega zdravja, da bo mogel svoje dolžnosti spolnjevati. — Ivana Prosek.

Nadalje se še zahvaljujejo Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku ter pošiljajo svoj dar:

A. K. za uslišanje v zelo važni zadevi; — *K. D.* (Laško) za pomoč v hudi denarni stiski; — *Neimenovana* za ozdravljenje na očeh in pošilja dar 100 Din; — *Neimeno-*

vana v zelo važni zadevi; — *Neimenovana* za prejeto milost po Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku; — *Neimenovana* Mariji Pomočnici in sv. Tereziki; — *Ana Jamnik* se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Antonu, sv. Jožefu in angelu varhu za uslišanje; — *Gospodična Mana Macák,* visokošolka se zahvaljuje Mariji Pomočnici na Rakovniku za ozdravljenje; — *Terezija Zelovec* se zahvaljuje Mariji Pomočnici in blaž. Janezu Bosku za uslišano prošnjo; — *Neimenovana* se zahvaljuje Mariji Pomočnici in blaženemu Janezu Bosku za uslišano prošnjo; — *T. H.:* V bolezni sem se priročala blaženemu Janezu Bosku in prebl. Devici Mariji in nisem se zmotila; zato se javno zahvaljujem in pošiljam dar 50 Din; — *Frančiška Lenarčič* se zahvaljuje Mariji Pomočnici in Mali sv. Tereziki za ozdravljenje v hudi bolezni; — *Franc Babnik* Mariji v zahvalo v težkih zadevah daruje Din 50; — *M. Kržan* se zahvaljuje Mariji Pom., presv. Srcu Jezusovemu in blaž. Janezu Bosku za uslišanje; — *Mar. Špan:* Najprisrčnejša hvala Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za veliko prejetih milosti. Marija, bodi mi vedno mogočna Pomočnica! V dar pošiljam Din 100; — *K. K.* se zahvaljuje Mariji Pom. in pošilja dar; *Neimenovana:* Hvala Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku!; — *Neimenovana* daruje za cerkev na Rakovniku Din 100 in se obenem zahvaljuje Mariji Pom., sv. Antonu in Mali sv. Tereziki za srečen izid težke operacije; — *I. P., Idrija:* Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za vse prejete dobrote; — *Marija P.* se zahvaljuje Mariji Pom. in sv. Antonu; — *G. Kostanjevec* pošilja Mariji Pomočnici dar 75 Din; — *Št. Janž, Neimenovana:* V zahvalo za prejete dobrote in ozdravljenja na grlu po priprošnji blaž. Janeza Boska pošiljam dar 100 Din; — *J. G.:* Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Tereziki za čudežno ozdravljenje vnetja in zastrupljenja; — *J. S.* (Št. Janž) se zahvaljuje sv. Mali Tereziki za zdravje; — *M. P.* (Laško): Hvala presv. Srcu Jez., — *J. O.* in *K. G. Črna,* (Podpeca) se zahvaljujejo Mariji P., bl. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziki za zdravje; — *Neimenovana* (Ljubljana): Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu, Mariji ter Mali Cvetki za uslišanje; — *F. B.* (Sv. T. v Slov. Gor.): se zahvaljuje Mariji Pomočnici za milost uslišanja v važni zadevi; — *J. Konigman* se zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje noge in pošilja dar 100 Din; — *Terezija Lenard* (Svibno) se zahvaljuje za zdravje Mariji Pom., sv. Mali Tereziki in sv. Jožefu; — *A. P.* se zahvaljuje Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za uslišano prošnjo in pošilja dar; — *A. K.* (Semič): Hvala Mariji Pom. za pomoč v važni zadevi; — *A. N.* (Naklo): Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku in sv. Tereziki najsrčnejša hvala za milost; — *Fr. B.* V zahvalo za pomoč v težkih zadevah daruje Din 50; — *Neimenovana* (Sv. L. v Slov. g.): Iz srca se zahvaljujem svoji mili Materi Mariji za za posebno prejeto milost. Pošiljam dar v zahvalo; — *Neimenovana:* Veliko hvaležnost dolgujem Mariji Pom. na Rakovniku in bl. Janezu Bosku za uslišane prošnje; — *Neimenovana:* Čast in hvala Mariji in sv. Jožefu za uslišano prošnjo; — *Neimenovana:* Pošiljam obljubljeni dar presv. Srcu in Mali Tereziki za posebne milosti; — *Neimenovana:* Prisrčna hvala tebi, o mila moja Mati, da si me uslišala v moji bolezni; — *Neimenovana:* Po poldrugoletni bolezni sem se zatekla k Mariji, bl. Janezu Bosku in Mali Tereziki. — Prisrčna hvala za ozdravljenje. Zatekajte se zaupno k Mariji!; — *M. S.* se zahvaljuje za uslišano prošnjo v obupnem stanju in pošilja dar; — *Neimenovana* se zahvaljuje za večkrat uslišane prošnje in prejete milosti; — *F. G.* se zahvaljuje blaž. Janezu Bosku in Mariji Pomočnici za srečen uspeh v šoli.

KOTIČEK BIVŠIH GOJENCEV

V zadnji številki Vestnika je odpadel naš kotiček. Ne mislite, da je vsled tega delo zaspalo. Nasprotno, pod vodstvom agilnega g. ravnatelja Zajca gremo naprej.

Začeli smo sestavljati imenik članov. Edina težava pr item delu je, da nam manjka natančnih podatkov, predvsem natančnih naslovov. Kljub večkratnim po-

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Jože Kuk. — Odgovoren za salezijansko tiskarno Josip Tkalec.

zivom, da bi nam prijavili spremembo bivališča, se z zelo redko izjemo, skoro nihče ne javi. Bivši gojenci in oratorijanci! Vam v dobro je in v procvit organizacije zveze bivših gojencev, da nam sporočite po dopisnici čimprej sledeče podatke: Ime in priimek, rojstno leto, poklic, bivališče; v katerih letih je kdo bil gojenec in oratorijanec in v katerem zavodu in kočno, kdaj je pristopil kot član k Zvezi.

Letošnji občni zbor, na katerem bodo tudi volitve novega odbora, bode menda že 11. septembra. Pripravite se že sedaj. Ako želi kdo iz zunanjih članov imeti na letošnjem občnem zboru „referat", naj to željo z vsebino govora predloži Zvezi ali ravnateljstvu zavoda na Rakovniku.

Pod vodstvom delavnega tovariša Toneta Pokovca je Zveza igrala na praznik sv. Jožefa lepo igro pod naslovom „Strah na gradu Grozniku". Igra je uspela vsestransko dobro. 24. aprila t. l. smo pa uprizorili pod režijo istega tovariša burko „Čevljar".

Akcija za don Boskovo oltarno sliko je napredovala v toliko, da se je slika oddala v delo akad. slikarju Cudermanu. Njegovo ime jamči, da bode slika res nekaj posebnega in da bomo bivši gojenci nanjo lahko ponosni. Slika bo stala okoli 6000 Din. Zbirka pa te vsote še ne dosega, vsled tega prosimo vse bivše gojence predvsem tiste, ki za sliko še niso ničesar prispevali, da dajo po svojih močeh primeren dar, ki naj ga pošljejo ravnateljstvu zavoda s pripombo „Za don Boskovo oltarno sliko."

Sestanki odbora se vrše redno vsak prvi pondeljek v mesecu ob 8 uri zvečer na Rakovniku. Ako kateri bivših utegne, naj se jih udeleži, bo vselej dobro došel.

Tajnik.

POŠTEN ČLOVEK

Nekega dne se je don Bosko vračal iz ječe, kjer je spovedoval jetnike. Ker ni imel s seboj čuvaja, je zašel v ječi in prišel pomotoma v sobo, kjer je našel malo družino: očeta in mater s hčerko.

Vidno so se prestrašili, ko je vstopil don Bosko. Niso bili najbrž navajeni na obiske, zato so plaho in v zadregi odgovorili na don Boskov pozdrav.

Don Bosko je spoznal, da se je zmotil, vendar je hotel izkoristiti ta obisk in je rekel: „Slabo mi je, zato bi prosil za skodelico kave. Bi bili tako dobri, da bi mi jo dali?"

Na nepričakovano prošnjo so kar vsi skupaj odgovorili: „Da, da!," in hčerka je hitro tekla pripravljat kavo.

Tedaj je gospodar vstal, pogledal začudeno don Boska in ga vprašal: „Pa veste vi, kam ste zašli?"

„Gotovo, da vem: prišel sem v stanovanje dobrega, poštenega moža!"

„Kako? Vi imenujete mene, ki sem krvnik, dobrega in poštenega moža?" Bil je namreč ta človek krvnik; osovražen od vseh je stanoval v ječi in se ni rad družil z ljudmi.

„Vem, da ste dober kristjan in to mi zadostuje, da sem vaš prijatelj."

Veselje je leglo na lice moža in vse družine. Prvič so imeli v družini gosta in še celo duhovnika. Mislili so, da so od vseh zapuščeni, od vseh osovraženi, pa jih je vendar prišel obiskat don Bosko in jih imenoval prijatelje.

Še bolj pa se je začudil mož, ko je don Bosko prosil, naj še prineso eno skodelico kave za krvnika, da bosta skupaj v družbi vzela pokrepčilo.

Ko je don Bosko izpil kavo, se je še nekaj časa pogovarjal z njimi, nato se pa prijazno poslovil. Vsi so bili ginjeni nad don Boskovo ljubeznivostjo. Od tistega dne naprej je bil krvnik z vso družino eden največjih don Boskovih prijateljev.

Dne 26. aprila smo praznovali praznik blaženega Janeza Boska.

Zakaj ravno 26. aprila?

Don Bosko je bil rojen dne 16. avgusta 1815.; umrl je dne 31. januarja 1888. Zakaj se ne praznuje njegov praznik v enem teh dni?

Vzrok temu je enostaven, vendar zelo pomemben za don Boska.

16. avgust, dan njegovega rojstva, so počitnice v naših krajih; dne 31. januarja so pa prav tako velike počitnice v Ameriki; tako bi bil bodisi v prvem, kakor v drugem slučaju, don Boskov praznik brez mladine v zavodu. Kako bi pa mogel gledati don Bosko, da ga proslavljajo brez mladine?

26. aprila so pa i v naših krajih i v Ameriki gojenci še vsi v zavodih, tako, da se lahko mladina skupno s predstojniki združuje v proslavi njega, ki je bil v 19. veku največji ljubitelj mladine.

Zato je pa sv. Cerkev določila praznik don Boska na 26. april.

POZOR

V knjižici **NEBEŠKI KLJUČ** se je vrinila pomota na strani **21.** Zato beri:

Kakor ima ljubezen do Boga svoje stopnje, tako jih ima tudi popolno kesanje in temu primerno je tudi odpuščanje časnih kazni za greh.

Vse sotrudnike in sotrudnice, častivce Marije Pomočnice, vabimo dne 22. maja na Rakovnik, kjer obhajamo praznik naše Pomočnice. — Marsikaj novega je letos, česar lani še ni bilo. Dobili smo nov don Boskov oltar z novo njegovo sliko. Pred cerkvijo se je zgradila nova okrepčevalnica. Vse to in še marsikaj drugega si boste lahko ogledali. Spored praznika bo sledeč:

21 — 22 maj

*

1 9 **Sobota** 3 2

Ob 7ih zvečer akademija pri lurški votlini: godba, petje, deklamacije, nato procesija s svečkami, po procesiji govor, pete litanije, blagoslov.

Ob 9ih zvečer razsvetljava svetišča;

Od 11ih — 12ih ponoči ura molitve pred Najsvetejšim.

Nedelja

PREDPOLDNE: ob 4ih prva sv. maša;

ob 5ih sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudništvo, nato govor.

Ob pol 10ih govor, nato pontifikalna sv. maša. — Po pontifikalni sv. maši shod sotrudništva pri lurški votlini.

POPOLDNE: Ob pol 4ih govor v cerkvi in na dvorišču. Po govoru procesija s kipom Marije Pomočnice kristjanov. Po procesiji darovanje za svetišče, nato blagoslov z Najsvetejšim.

Zvečer razsvetljava svetišča.